

[Honoré]

Henvisning til samtale forekommer mig at være en virkelig god ordning, fordi den giver større valgfrihed for både den arbejdssøgende og arbejdsgivere, og det må være noget, der kan bidrage til en større trivsel.

At give visse ledige lejlighed til selv i den første måned at finde beskæftigelse, må da også være positivt, fordi det kan aktivisere de pågældende.

Endelig er vi venligt stemt over for tanken om, at arbejdsløshedskasserne skal hjælpe de langtidsledige. Jeg må dog selvfølgelig tilføje, at vores endelige stilling til lovforslagets enkelte dele afhænger af udvalgsarbejdet.

Meget positiv er hele tendensen til at gøre fagforeningerne mere interesserede i at bekæmpe arbejdsløsheden. Spørgsmålet er så, om vi gennem yderligere lovgivning gør fagforeningerne endnu mere økonomisk interesserede i at bekæmpe arbejdsløsheden og gør dem mere motiverede til at gå ind på den dermed forbundne indkomstpølitik.

Ib Christensen (DR):

Med den økonomiske politik, som regeringen og de partier, den foretrækker at samarbejde med, fører, og som foreløbig har et tungt medansvar for 210.000 arbejdsløse og udsigt til permanent arbejdsløshed de kommende år, er det mindste, man kan gøre, dog at se på, hvordan man kan forbedre vilkårene for dem, der bærer arbejdsløshedens byrde.

Retsforbundet går derfor ind for, at arbejdsløshedskasserne får en parallel formidlingsret eller anvisningsret, men vi vil ikke tilbage til det system, som var før 1969, og vil som andre tilslutte os, at de betænkeligheder, arbejdsdirektøren har udtalt, nærmere undersøges i udvalget. Vi lægger i den forbindelse vægt på, som det også fremgår af regeringens forslag, at den endelige kontrol forbliver hos arbejdsformidlingen. Men vi tror, at det afstedkommer den bedst mulige ressourceudnyttelse at give arbejdsløshedskasserne denne begrænsede anvisningsret, og lægger megen vægt på, at det tætte samarbejde mellem arbejdsløshedskasserne og arbejdsformidlingen, som der lægges op til, yderligere bliver udbygget. Gennem love og cirkulærer regulerer man i forvejen meget stærkt arbejdsløshedskassernes virksomhed, staten betaler den altovervældende del af

arbejdsløshedskassernes udgifter, og på længere sigt er det måske et spørgsmål, om en sammenslutning af arbejdsløshedskasserne og arbejdsformidlingen vil være den bedste udvej, men det vil være at gå for vidt i forhold til dette forslag.

Om enkelthederne skal jeg sige, at vi anser det for et fremskridt, at man indfører en ret til henvisning til samtale uden vægringskonsekvenser. Vi anser det for et fremskridt både for de arbejdssøgende og for arbejdsgiverne, at man, om jeg så må sige, kan få flere ansøgere at vælge imellem. En af de grunde, der har afholdt mange arbejdsgivere fra at benytte arbejdsformidlingssystemet, er den noget stive facon, man hidtil har kørt på. Vi mener, kendskabet til de evnemæssige og andre personlige forudsætninger ofte er større hos arbejdsløshedskasserne, og at der i større udstrækning kan tages hensyn til disse forhold, når der bliver flere at vælge imellem for arbejdsgiverne, ved at arbejdsløshedskasserne får denne formidlings- eller anvisningsret.

Vi anser det også for et fremskridt, at ledigblevne efter langvarigt ansættelsesforhold får en særlig frist til at søge tilsvarende beskæftigelse, lige så vel som arbejdsløshedskassernes særlige forpligtelser over for de langvarigt ledige meget stærkt bliver betonet i forslaget.

Det er også på tide, at man gennemfører overgang til EDB-systemer, således som det fremgår af bemærkningerne til ministerens forslag. Det kan forbedre effektiviteten, det kan medføre, at man kan ofre flere ressourcer på rådgivning og formidling fremfor på gold kontrol, og endelig kan det ikke mindst forbedre de statistiske muligheder for at kortlægge arbejdsløshedens særlige struktur: hvem det er, der er arbejdsløse, hvor længe osv.

Fra arbejdsformidlingssystemet er der jo udtrykt bekymringer med hensyn til de foreslåede lovændringer, og som nævnt tidligere må man overveje disse bekymringer. Det er klart, at der er en fare for, at den tendens til, at det er restgruppen, som arbejdsformidlingssystemet må tage sig af, kan udvides noget på visse punkter, men på den anden side modvirkes denne tendens af den smidiggørelse og effektivisering af systemet, som forslaget også indeholder.

Der er anført megen uretfærdig, uberettiget kritik mod arbejdsformidlingssystemet,